Ч. 280. Четвер 24 (11) грудня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Справи балканьскі. — Спір Венецуелї з Голяндиєю.

Вчера були на довшій авдиєнциї у Цїсаря п. Президент мінїстрів бар. Бінерт і мінїстер війни ґен. Шенайх. Та авдиєнция має стояти в звязи з намірениими язиковими уступками в користь Мадярів у вспільній армії. Мінїстер війни предложив Цїсареви справозданє о послїдних подіях і вказав на трудности парляментарні, які приготовлюють ся в Австриї против войскових уступок для Угорщини, особливо в палаті панів, котра наміряє піднести свій голос. Позаяк також християньско-суспільне сторонництво грозить відмовленем континґенту рекрутів, проте становище ґен. Шенайха, мимо що тїшить ся довірєм Цїсаря, уважають дуже трудним. Бар. Бінерт заявив Монархови, що австрийске правительство не годить ся зі змістом послїдного комунїкату войскового заряду в справі уступок для Мадярів. Своє становище супротив намірених уступок у вспільній армії зазначить бар. Бінерт дня 29 с. м. в палаті панів у відповіди на інтерпелянию ґр. Туна. Надіють ся, що з тої причини прийде в палаті панів до дуже оживленої дискусиї. — Вчера був на авдиєнциї у Цїсаря також угорский президент мінїстрів др. Векерле. Авдиєнция дотикала справ войскових і банкових. Мадяри надіють ся успішного полагодженя обох тих справ.

Болгарска аґентия телєґрафічна доносить, що болгарске правительство вислало до представителїв великих держав ноту, в котрій на вступі зазначує, що оголошенє независимости Болгариї послїдувало з власного почину, було конечнє і не крило зовсїм намірів ворожих для Туреччини. Коли поведенє Болгариї було від першої хвилї прихильне для Туреччини і Болгария не зарядила мобілїзациї, а резервістів розпустила — то Туреччина висилала чим раз нові войска на болгарску границю і веде доси політику, котра зовсїм не заохочує Болгариї, аби витревала на дотеперішнім становищи. Туреччина виступає з невідповідними жаданями, що надають ся радше до зірваня сусїдских відносин і видко старає ся зискати на часї, аби лїпше приготовити ся під взглядом войсковим, а відтак займити грізну поставу для підпертя своїх жадань, які не надають ся до принятя. Турецкий бойкот викликує в Болгариї струї, які роблять неможливою для болгарского правительства дотеперішну полїтику, а до того причинила ся також і турецка престольна бесїда. Всьо то буде служити на оправданє перед Европою будучого поведеня Болгариї. Болгарска нота звертає вкінци увагу держав на грізне становище Туреччини, повідомляє о намірені Болгариєю виданю зарядженъ для оборони інтересів і безпечности краю, однако перед тим в інтересї мира просить держави о пороблене конечних кроків, яких вимагає теперішна непевна хвиля, крию ча в собі небезпечність для мира. Одвічальність за наслїдки теперішного положеня не упала би на Болгарию, котрої поведенє супротив Туреччини було льояльнє.

Перед кількома днями розійшла ся вість, що Венецуеля виповіла Голяндиї війну. Вість та доси не потвердила ся. В Гаґі не одержано о тім донесеня від ґубернатора голяндскої кольонії, зложеної з кількох маленьких островів на Караїбскім мори. Впрочім не знати, хто би у Венецуели міг тепер виповісти кому війну, бо президент Кастро лїчить ся в Европі, а его заступник Ґомез не може побороти революциї, котра зараз по виїздї Кастра вибухла. Але хоч ще не відомо, чи війна буде, спір дуже острий вже є, а вивязав ся він з такої причини: У віддали 70 кільометрів від берегів Венецуелї

---

8)

Маруся.

З російского — Володим. Короленка.

(Дальше).

— Ну і щож? — спитав я.

— Ну, порозштохував і пішов. Гадаю так, що житя збавлю ся, а від свого підсоня не відступлю. Тільки щоб Петро Іванович скорше повернув ся. Прийшов до дому, напоїв коня, дав їсти, помолив ся Богу і поклав ся спати як найгарнїйше, а й сокиру коло себе про всякий случай поклав... Рано, в понедїлок, що Бог дасть, виїздзаю, завернув із за лїса.... Що за чудо! Рілї, братя, моєї як би й не було, на горбку знов зелена трава!

— Гос-поди! — зітхнула Маруся. Очи її розширили ся, на лици було видко незвичайне, майже болючє співчутє. Очевидно спокійне оповіданє Тимохи зачепило в нїй якісь глубокі струни. Менї пригадала ся мимохіть Дездемона, коли слухала оповіданя Отелля про его пригоди серед варварів і я мимоволї усьміхнув ся, глянувши на мого Отелля, що штуркав грубим пальцем в свою люльку.

— Слинув ся я з конем, а шапка, чую, так і лїзе з голови. Не що инше, думаю, як чари. Наворожили прокляті! Бо у них, сам знаєш, живуть ущипливі шамани, силу велику у дияволів мають. Понавішує свого запрягу, огонь в юртї погасить, як забє в бубни, почне бісити ся та кликати, то до него та нечисть з лїса злїтає ся.

— Мати Божа! — простогнала знов Маруся.

— А щож однако виявило ся? — спитав я.

Він глянув на мене і его сїрі очи ледве помітно заіскрили ся.

— Перехрестив ся я, під'їзджаю все таки близше... Що ти гадаєш: она, ота бабище, в ночи з недїлї на понедїлок зігнала нарід з цїлого села.... Я сплю собі, нічого не сподїваючи ся, а они, поганцї, до рана над моєю оранцею клопочуть ся: всї скиби до чиста руками назад повернули: травою, розумієш до гори, а корінєм знов в долину. Здалека так просто лука.

Маруся засьміяла ся дзвінко і якось нервово. Я самохіть глянув на неї: найчастїйше зломаність виявляє ся в сьміху і еї сьміх нерівний, скорий і якось зляканий видав ся менї доказом того, що всьо пережите нелегко дістало ся тїй молодій красавици.

Она завстидала ся, скоро зібрала посуду і пішла в лїс. За дві три хвилї она мигнула на другім кінци полянки. Поперед неї лїниво, похитуючи головами, перейшли дві корови, яких она займала до дому на вечірний подій.

— А ви не збираєте ся відпочати? — спитав я Тимофія.

— Нї, до півночи треба робити. Менше комашнї — коням спокійнїйше.

Я дивив ся на него з новою цікавостию по его оповіданю про стрічу его землеробного, як він казав, „підсоня“ з низшим сьвітоглядом чужого „поганого“ племени. Від его простого оповіданя про нивку зорану в день, над котрою до рана клопотали ся темні стати напів диких людий, віяло на мене чимсь билинним і я мимохіть з повагою дивив ся на его непоцесну стать. Що то за чоловік — думав я при тім — герой, що сьвідомо боронить висшої культури перед низшою? Чи радше — автомат-хлїбороб, що радий при всяких услівях, куди би не кинула его доля, братись за свою просту роботу, все в такій простій формі? Кілька хвиль я роздумував над тим питанем, але відповіди якось не було. Тільки легкий, протяжний шелест тайги оповідав про щось, обіцював щось, але замість відповіди вияв лише забутєм і вколисував дрімотою... І стать Тимохи дивила ся на мене без нїякого враженя.

— Тимофія — обернув ся я до него по хвилевій мовчанцї. — Щож було по тім? Як ви все таки господарили?

— Та що брате? Побідила проклята сила. Тойонша змовила ся з засїдателем... Сам знаєш... одним словом перевели нас з Петром Івановичем в другий улус... Тепер вже й самі прийшли до розуму. Чутка є, що й у них орють...

— Ну, а в другім улусї?

— Жили з Петром Івановичем років з два.

— І що?

— Та що... не згодили ся. Я єму кажу, ти, Петре Івановичу хазяїн, я наймит... Поклади, кажу, менї платню. А він каже, я не згоджую ся...

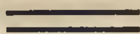
— Як же то — без платнї хотів держати?

— Та як би то сказати... Ми, каже, буде-

лежить громадка скалистих островців. Найбільший між ними Кирасо (Curaçao) має 550 кільометрів квадратових і майже 24.000 мешканців. Там іменно лежить одиноке місто на тих островцях Віллемштадт. Другий з черги що до величини остров Буен-Айро має 335 квадр. клм. Третий Ст. Евстахе 20 клм., четвертий Саба 13 клм., а прочі ще менші. Зовсім безплодні, скалисті не мали они ніякої вартости. Навіть рибаки не будували на них своїх хат, бо з причини множества довкола них підводних скал доступ до них був дуже трудний. Не належали они до нікого на сьвіті, отже й ніхто не опирав ся, коли їх займила Голяндия спершу на карну кольонію, а відтак на поселенчу. Витревалостию в праци і величезним вкладом капіталу перемінили Голяндці ті дикі скали, окружені бурливим морем, на прекрасний полудневий огород. Управляють там цукрову тростину, дактилі, цинамон, ванілю, тютюн рівний добротою гаваньскому і ріжні инші полудневі овочі, котрі вивозять до Европи. Можна сказати, що як свою европейску вітчину відобрали морю, так і ту кольонію не завоювали а сотворили собі і мають з неї значний дохід. Але ледве то стало ся, Венецуеля почала ставити претенсиї до тих островців, до котрих вже місцями був легкий доступ, бо Голяндці динамітом позривали підводні скали. Завистний Кастро почав Голяндцям докучати, а ті довго терпіли всї пакости. Мають они там досить численну торговельну фльоту, котра займає ся перевоженем товарів і подорожних вздовж берегів республик середної Америки. Отже перед двома літами военний венецуельский корабель з приказу Кастра увязнив голяндский корабель „Юстіцию“ мнимо за те, що він займав ся контрабандою на шкоду Венецуелї. Корабель забрано, найдені на нім товари продано, а залогу вкинено до вязниці. Нїчого не помогли представленя Голяндиї. Але по якімсь часї вмішали ся в ту справу инші держави. Визначено суд над залогою, а хоч судиями були Венецуельцї, треба було признати, що „Юстіция“ не займала ся контрабандою. Увільнену з вязниці залогу видалено з краю, але заграбленого корабля не звернено Голяндцям, бо его вже не було. Знов по довгих заходах міжнародний трибунал рішив, що Венецуеля повинна виплатити Голяндиї відшкодоване, але Кастро анї не думав слухати того рішеня. Отже коли минув реченець, в котрім відшкодоване мало бути заплачене, повідомила Голяндия всї американьскі держави і Венецуелю, що зробить собі сама справу. Всї держави приймили то до відомости, а Кастро відповів гордо: Спробуйте!

Але то був вже послїдний его виступ. Вскорі по тім занедужав він на нирки і виїхав до Берлина, а ґубернатор голяндскої кольонії велїв ловити на мори венецуельскі военні і взагалї державні кораблї і затягати їх до Віллемштадту. Пішло то дуже легко, бо цїла морска сила Венецуелї складає ся з трех канонїрских лодок, одного торпедовця, одного панцирника і трох кораблїв помічничих, а всї они лихо уоружені. На всїх тих кораблях разом є лише один баталїон морскої піхоти. Приказ голяндского ґубернатора виповнено скоро. Два кораблї венецуельского правительства „Алїкс“ і „Махо“ забрані до неволї, вже суть в голяндскім портї, крім того голяндскі кораблї розпочали бльокаду венецуельских міст Ля-Ґуайра і Маракаїбо.

Супротив того замість думати про війну з Голяндиєю, розумнійше зробить Венецуеля, коли послухає судового рішеня в процесї о „Юстіцию“.

Новинки.

Львів, дня 24-го грудня 1908.

— **Іменованя.** П. Президент мінїстрів іменував радника рахункового в департаментї рахунковім Президиї Ради мінїстрів, Людвика Білоруского, старшим радником рахунковим. — Мінїстерство торговлї іменувало концпіста почтового Ант. Костишина, комісарем почтовим для округа галицкої Дирекциї почт і телеґрафів. — Президия галицкої краєв. Дирекциї скарбу іменувала офіциялами податковими в X кл. ранґи асистентів податкових між иншими: Мих. Глищака, Алекс. Колянковского, Вас. Кордубу, Яросл. Сїнґалевича, Меч. Блїя, Руд. Покорного, Ал. Смолиньского, Волод. Сроковского, Лук. Кашубу, Фр. Вольфа і Ів. Дроновича.

— **Іспити зрілости** в лїтнім реченци 1909 будуть відбувати ся: А) в ґімназиях: І. для екстернїстів: в І польск. ґімназиї в Тернополи; в IV польск. ґімн. у Львові; в І польск. ґімназиї в Перемишли; в І рускій (академічній) ґімн. у Львові; в II нїмецк. ґімназ. у Львові; — II. для екстернїсток: в III польск. ґімн. у Львові; в І рускій (академічній) ґімн. у Львові; в II нїмецкій ґімн. у Львові; — Б) в школах реальних: в II школї реальній у Львові.

— **Фальшива чутка.** Подана деякими часописями чутка о наміренім уступленю Віцепрезидента краєв. Ради шкільної дра Ігнатия Дембовского, як доносить Gazeta Lwowska на основі інформациї з компетентного жерела, єсть зовсїм безосновна.

— **Почетне горожаньство.** Рада громадска міста Мельца в західній Галичинї ухвалила одноголосно надати Є. Е. п. Намістникови, дрови Михайлови Бобржиньскому, почетне горожаньство.

— **В справі товариства „Алїяж“** оповіщують ц. к. іменовані комісарі тимчасового заряду товариства „Алїяж“ пп. Бравнер і Злотовский що слїдує: „Просимо умильно Вп. ОО. Духовних і взагалї руску інтеліґенцию, щоби ласкаво зволила впливати на тих руских господарів, що є заанґажовані в товариствї „Алїяж“, в дусї успокоюючім. Нехай не грозять анї не напастують аґентів того товариства, бо они нїчогісенько не винні. З найвисших кругів правительственних маємо запевнене, що кривда нїкому не стане ся“.

— **В Товмачи** відбудуть ся дня 2 січня 1909 о год. пів до 1 пополудни в домі читальнї „Просьвіти“ загальні збори філїї „Просьвіти“. Крім членів товариства „Просьвіти“ взиваєсь, щоби кожда читальня вислала на ті збори своїх делеґатів, а надто повинні явити ся на тих зборах всї, що інтересують ся крамарством.

— **Нещасливі пригоди.** Із Зборова доносять: Дня 17 с м. о 11 год. в ночи віз Овадія Вайнґартен разом зі своїм сином Яковом більшу бочку з живими рибами із Залозець. В Озерянцї в наслїдок ожеледи і темної ночи віз перевернув ся та зсунув ся до рова, а придушуючи своїм тягаром Овадия Вайнґартена так его тяжко потовк, що він помер в дальшій дорозї до Поморян. — В камеральнім лїсї в Старяві добромильского повіта спадаючий клец придушив оногди Герша Фельда так сильно, що той в наслїдок внутрішних ушкоджень небавком опісля помер.

— **Неаби які фабриканти гроший.** Треба жидівскої „кепеле“ (голови), щоби придумати такий спосіб витуманеня від когось гроший, якого ужив Шах Віттлїн, бувший помічник спедиторский з Бродів. Від якогось часу крутив ся він по Львові і шукав спільника до „інтересу“ з капіталом до 1000 К. В тайнї однак звірив ся всїляким людем, що хоче заложити фабрику гроший і що вже мав хеміка, котрий буде ей вести. Тим хеміком мав бути якийсь Оскар а поправдї Озия Мер чоловік молодий, очевидно дуже здібний, бо в Бродах скінчив V клясу ґімн. а матуру здав аж десь в Швайцариї і там студиював на унїверситетї хемію. По скінченю унїверситету виїхав до Росиї а тепер вернув звідтам до Галичини, бо там не міг удержати ся. (От що!) Отже Вітлїн хотїв втягнути до спілки того Мера, а відтак ще й львівского мосяжника Льва Т., котрому представив той „золотий інтерес“. Мосяжник нїби згодив ся належати до спілки а потайком дав знати поліциї; котра дня 15 с. м арештувала Мера і Вітлїна. В слїд за тим розійшла ся була чутка, що в Бродах викрито вели

мо товариші. Всьо пів на пів, що моє, то і твоє... Чудак!

— Ну і щож? — спитав я, сильно зацікавлений. Але він якось дивно дивив ся перед себе і усьміхав ся. Відтак заговорив уривано, немов би істория его до Єрмолаєва не полишила в нім цїлого вражiня і систематичних споминів.

— Віддає, примiром, теличку Іванову. Я кажу: На що то?.. У него, каже, нема, а у нас три... А він, кажу, най сам виховає. Ми тілько трудили ся, а він, ось, прийшов на готове... Ні, кажу, відпусти ти мене, Петре Івановичу. Ну, пішов від него до князя (війта) за робітника наймив ся.

— А за що ви сюди попали ся? — спитав я, бачучи, що той предмет очивидячки вичерпаний.

— То є ми?... — Він глянув на мене з відтїнком нерозуміня, як чоловік, котрому тяжко перевести увагу на новий предмет розмови.

— Ми, значить, по свому дїлу. Головна причина ізза ґрунту. Ну і знов, бачиш ти. Они, т. є. мир — так. Ґубернатор приїхав. Ви, каже, реченцї пропустили... Ми кажемо: та земля наша, дїти орали, кого хочеш спитай.

— Жінка, дїти ваші лишили ся на родинї?

— То то й є, от бачиш ти. Жінка, значить, померла у мене при першій дитинї. Дочку взяла баба. Мир, значить і каже: Ти, Тимоха, чоловік вільний. Ну, оно й... вийшло ся о так.

Він очивидно не хотїв віддавати ся дальшим подробицям, але й без оповіданя видно, яка справа. Громада, без сили перед формальним правом, постановила звернутись до „свого способу“. Тимофій підняв ся виконаня... Червоний когут, замах на права власности, може бійка при виповняню „обовязку“, може вистріл в осьвітлене вікно з темного саду...

— Ви, значить, попали сюди за громаду — сказав я.

— То-то... виходить так, що за громаду... Бачиш ти от.

— А громада вам не допомагає на засланю?

Він подивив ся на мене непевно.

— Громада? Та я гадаю, що наші й не знають, де моя головонька.

— То ви хиба листів не писали?

— Я, брате, неписьменний. В Росиї писав менї один чоловік, та мабуть щось не так. Не зумів... А відси і лист не дійде. Аж де, подумай! Далеко, брате! Гнали, гнали і-і, Боже мій!.. Які там листи! Ось літ з пять чоловік сюди лучив ся від нашого села недалекий. „Скажи, каже, Тимофієви, що дочку его замуж віддали“... Чи правда, чи нї... Я, брате й не знаю. Може лише так собі говорив...

Він сидів побіч мене завязуючи ходаки і говорив байдуже... Я дивив ся на него скоса. і менї здавало ся тілько, що полинялі від спеки і непогоди сїрі очи его трохи померкли. Якийсь час ми оба мовчали. Чи думав він про далекий рідний край, про дочку, що віддала ся не знати за кого, про громаду, що не знає, де тепер „вільний чоловік“ Тимоха, що потерпів за спільну справу? Може тепер нїхто, навіть рідна дочка, не згадує про него в віднім селї, де такі самі Тимохи в тій самій хвили також ходять за своїми плугами на своїй ріли? І хто небудь оре Тимошину нивку, що давно пійшла в громадский надїл... Був Тимоха й нема Тимохи... Тілько хиба у старої матери иногдї заболить серце і сльоза покотить ся з очий. Та й то хто знає — стара відай давно вже на кладовищи...

(Дальше буде).

ку фабрику гроший. Тимчасом арештований Віттлїн пояснив на поліциї, в який спосіб хотів він фабрикувати гроші. Він хотів лиш вишукати такого спільника, котрий на закупно приборів до фабрикациї гроший дав би був 1000 К. Маючи ту суму виїхав би він був зі своїм спільником до Америки. Та й арештований Мер казав також, що не думав направду о фабрикациї гроший, а коли нїби то згодив ся стати за „хеміка“ до проектованої фабрики, то лиш длятого, щоби піддобрити ся Віттлїнови, котрий має хорошу донечку, і в той спосіб вироботи собі вступ до его дому. Він зізнав також, що хотів виїхати до Америки. Ревізия переведена в Бродах в помешканях обох обжалованих, не викрила нїчого підозріного, але з Бродів наспіла телеграма наказуюча арештувати Мера за якесь обманьство, якого там допустив ся.

— Репертуар руского театру в Дрогобичи (Саля міска). Початок о годині 7 вечером.

В пятницю, дня 25 с. м. „Хата за селом“, драма зі співами і танцями в 5 дїях з повісти Крашевского.

В суботу дня 26 с. м. „Галька“, опера в 4 дїях Ст. Монюшка.

В недїлю, дня 27 с. м. „Запорожець за Дунаем“, оперета в 3 дїях Артемовского, закінчать „Вечерниці“ Ніщиньского.

— Регабілїтация о. Глинки. З Риму доносять, що папска конґреґация регабілїтувала словацкого сьвященика Глинку, суспендованого свого часу епископом Парві в Ціпсї. Як звісно, в місцевости Розенберґ, де о. Глинка був парохом, прийшло з приводу посьвяченя церкви епископом Парві до бурливої демонстрациї словацкого иаселеня против мадярского епископа. Жандармерия зробила ужиток з оружия і 15 осіб упало трупом. О. Глинку, обжалованого о підбурюванє народу, поставлено перед суд і засуджено на два роки вязниці. По відсидженю кари, о. Глинка поробив заходи о регабілїтацию і остаточно осягнув еї.

— „Чудотворний“ лїкар. Львів під кождим взглядом старає ся дорівнати великим містам европейским. Найновійшою сензациєю у Львові єсть чудотворний спосіб лїченя, який придумав чи винайшов др. Евгенїй Польончик, а за котрий — се друга сензация — львівска палата лїкарска розвела против чудотворного лїкаря дисциплїнарне слїдство. Але хто єсть др. Польончик — спитаєте — і який то его спосіб лїченя? Львівскі ґазети розписують ся о тім широко, навіть вже й завели сварку між собою, бо витворились дві партиї, з котрих одна обстає за дром Польончиком і его способом лїченя, а друга виступає против него і его лїченя, називаючи то гумбуґом і шарлятанериєю. Єсть ще й трета смиреннїйша і тихійша партия, котра хоче іти середною, золотою дорогою, і каже, що треба би насамперед провірити спосіб лїченя дра Польончика і переконати ся, скілько на нім правди і наукової основи, а тодї аж можна би щось докладнїйшого і основнїйшого сказати. Для лїпшого зрозуміня найновійшої львівскої сензациї подаємо тут за другими ґазетами самі факти — о скілько то можна фактами назвати — а свою думку вискажемо другим разом.

Др. Польончик єсть сином бл. п. директора виділової школи в Снятинї. Осягнувши докторат медицини, практикував дуже короткий час десь на провінциї, а відтак вернув до Львова. Коли медицина не поплачувала, він перейнив фірму своєї жінки, котра мала склеп з цьвітами при ул. Сикстускій, завів собі на Клепарові город з цьвітами і так через 10 лїт займав ся городництвом. Нараз — кажуть, рік тому назад — прийшло єму на гадку вернути ся назад до свого первістного фаху і він зачав ординувати в своїм помешканю при ул. Захариевича але в дуже ориґінальний спосіб. орім,

Сам не розслїджував недуги на хотру лиш уживав до того якоїсь „ясновиди“, кізватімнотизував а тота в гіпнотичнім снї розп бує. вала хоробу і казала, що і де недужому хи чне (Хто була тота „ясновида“, то „гіпноти ула медиюм“ і як она називила ся, та чи то б ана молода і хороша дама, чи якась стара і пог лї- — о тім істория бодай доси мовчить). Вис не дивши в той спосіб хоробу, др. Польончик писав вже рецепти і не посилав з нею до аптики, лиш давав недужим власних лїків, зроблених з якогось зїля. Ба, що більше: недужі навіть не потребували трудити ся до др. Польончика; могли мешкати собі й на кінци сьвіта, досить лиш було, щоби прислали переказом заплату а чудотворний лїкар велїв тодї своїй „ясновидї“ розслїдити хоробу недужого і висилав лїки від неї. В той спосіб позискав собі др. Польончик велику масу пацентів, особливо між жидами з малих місточок, і інтерес ішов би був знаменито, як би не лїкарска палата, котра ухвалила завізвати др. Польончика, щоби перед фаховими знатоками виконав свої досьвіди з „ясновидою“. Єму дадуть до розпорядимости шпитальний материял а скоро „ясновида“ зможе розпізнати, що якомусь недужому, уміщеному в другій комнатї, брак правої руки, иншому недужому брав лївої ноги, то палата сконстатує тодї, що то „медіюм“ може дійстно розпізнавати недуги а поясненє сего з'явища полишить науці. Скоро-ж „ясновида“ не зможе того розпізнати, то се буде знак, що то лиш гумбуґ і шарлятанерия.

При виконаню того досьвіду має бути цїлий видїл палати лїкарскої, в котрім засїдає також специялїст психіятр др. Кольберґер і директор шпиталю др. Старжевский. Крім того запрошено специялїстів проф. дра Гальбана, проф. дра Пруса і дра Мазуркевича. Др. Старжевский предкладав вже давнїйше, щоби в той спосіб зробити досьвід і др. Польончик признав, що то найлїпший спосіб, однак не ставив ся на означений час і треба було реченець по кілька разів відкладати. Тепер палата лїкарска визначила знов реченець а коли др. Польончик не ставить ся, то видасть вирок без него. Як зачувати, дра Польончика нема вже у Львові; кажуть, що він виїхав до Італії. За то виступають в его обороні в декотрих польских ґазетах люди, котрих він нїби то вилїчив своїм способом з тяжкої недуги, та старають ся доказати, що спосіб лїченя взглядно розпізнаваня недуги за помочию „ясновиди“ єсть успішний а тому й не каригідний. На то можна би сказати приповідкою: Вольному воля, спасеному рай! — як би то лиш о таких вірующих розходило ся. Єсть однак обава, що й „невірні“ могли би потерпіти, коли вже не на здоровлю, то певно на кишени, при такім чудотворнім способі лїченя і длятого палата лїкарска добре зробила, що розвела слїдство. Чи однак др. Польончик ставить ся і докаже свого чуда перед комісиєю, се инше питанє. Ми зачисляємо ся до невірних і готові навіть „пред виджувати“, що не ставить ся а хоч би й ставив ся, то без найменшого сумніву не покаже ніякого чуда. Бували вже не такі чудотворцї та й не лиш у Львові, а мимо того люди як хорували так і хорують та й умирають, мимо того, що свого часу хтось також у Львові винайшов був спосіб воскрешати людий, о чім львівскі ґазети так само широко розписували ся, як тепер о методї дра Польончика.

Телеґрами.

Відень 24 грудня. Президент угорского кабінету др. Векерле відбув вчера перед полуднем довшу конференцию з бар. Еренталем, по чім по полудни від'їхав до Будапешту.

Париж 24 грудня. На просьбу міністра справ заграничних Пішона палата послів ухвалила 296 голосами против 250 відложити дискусию над інтерпеляциєю в справі маринарки, уміщену на дневнім порядку вчерашного засїданя.

Тегеран 24 грудня. В турецкій амбасадї збирають ся знов перскі збіґцї. В полудне замкнуло войско доступ до амбасади, але відтак відступило. Шах сильно обурений на поведенє націоналїстів.

Каракас 24 грудня. Венецуельске правительство заявило, що хоче спірні справи з Голяндиєю полагодити в мирний спосіб. Голяндия поручила супротив того здержанє воєнних кроків.

Берлин 24 грудня. Після вістий з Америки, настав в положеню у Венецуели зворот на лїпше. Положенє сторонників Кастра безвихідне. Кастро надїяв ся свого упадку і вивіз свій маєток до Европи. Замах на Ґомеза був послїдною пробою Кастра удержати ся при власти. Голяндский ґубернатор з Віллемштадт здержав свої воєнні зарядженя, бо Ґомез запоручив всїм Европейцям безпечність.

Курс львівский.

Дня 24-го грудня 1908.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	560·—	567·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	370·—	390·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	543·—	550·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% премиов.	109·50	110·20
Банку гіпот $4^1/_2$%	99·—	99·70
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	99·70	100·40
4% листи застав. Банку краєв. .	93·—	93·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ лїт.	96·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	92·20	92·90
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·50	98·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .	99·20	99·90
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·—	94·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·—	92·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	103·—	110·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	50·50	54·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·—	28·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	67·—	71·—
Базилїка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·60	22·60
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·33	11·36
Рубель паперовий	2·50	2·52
100 марок нїмецких	117·10	117·40
Доляр американьский	4·80	5·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).